

SPOLČO

- společenství mládeže

Milí přátelé!

Sluníčko vykouklo ze za mráčku zimy a s ním se na nás usmálo jaro. Více a více rostlinek se radostně zelená a má se čile k světu. Příroda se probouzí a udivuje nás svými stále krásnějšími tvářemi.

V těchto dnech několik mladých lidí vynaložilo svůj čas, aby mohlo tuto jarní nádheru spatřit další číslo našeho časopisu, ve kterém Vám přinášíme několik reportáží o akcích, které v poslední době proběhly. Číslo je rozšířeno o rozhovor s dalším knězem, pocházejícím z naší farnosti, P. Vláďou Novákem, který zaznamenal náš zvláštní zpravodaj.

Na závěr si dovolím vypůjčit od Matky Terezy jednu myšlenku: „Nebojte se milovat! Láska začíná doma. Vše záleží na tom, jak se milujeme navzájem!”

Aby se nám to dařilo nejen teď v době postní, ale i nadále přeje

-red-

Setkání s vojenským kaplanem P. Tomášem Hoffmannem

Dne 21. 3. 2004 se konala na Městském úřadě v Jilemnici přednáška pátera Tomáše Hoffmana, týkající se jeho působení ve vojenské nemocnici v irácké Basře. Zastával zde funkci vojenského kaplana po dobu tří měsíců.

Pro lepší orientaci v iráckém prostředí i pro pochopení činnosti nemocnice, zhlédli nejdříve účastníci setkání krátký oficiální armádní dokumentární film. Následně páter Tomáš promítal velké množství fotek (z různých zdrojů), ke kterým podal opravdu poutavý a nevšední komentář. Nabízela se například možnost vidět nemocnici, jak vyrůstala od samých počátků. I když nás to možná překvapí, v této oblasti je podzemní voda uložena velmi mělce pod povrchem, proto bylo třeba navozit do prostoru budoucí nemocnice množství zeminy. Přesto, že je nemocnice polní, bylo nutné i betonování ploch pro kontejnery s vybavením atd. Další zajímavostí komplexu byl klimatizovaný tunel, který spojoval jednotlivé části nemocnice. Vysoké denní teploty byly totiž pro běžného Čecha neúnosné. Kvůli bezpečnosti byl celý komplex obehnán zdí, proto obyvatelé nemocnice (kromě vojáků na strážních stanovištích) neměli žádnou možnost pohledu do okolní krajiny. Přestože se nacházeli v centru Basry, připadali si jako někde v pouštní oáze.

Výjezdy do okolí opravdu nebyly běžné (kromě zásobování). Sám páter Tomáš se z nemocnice několikrát dostal, ovšem pocit ohrožení možnými útočníky byl velmi nepříjemný. Chvilkou oddechu pro vojáky mohl být několikadenní pobyt v sousedním Kuvajtu, kam se jednotlivě dostávali. Na každého měl vyjit

(dokončení na str. 2)

(dokončení ze str. 1)

alespoň jeden takový výjezd. Kontakt nemocnice s Kuvajtem byl jinak velmi častý, protože se odtud dovážely veškeré potraviny, voda v cisternách i lékařský materiál.

Jak se ale uplatnil kaplan v takovém prostředí? Mše svatá se konala každý den. Na nedělní mši (v rohu jídelny) se scházelo obvykle kolem 12 lidí, nejhojnější účast byla zaznamenána na Dušičky, kdy se sešlo asi 30 vojáků, a protože zásobování umožnilo i nákup svíček a kahánek, proudilo následnou noc jídelnou ještě množství vojáků, kteří zapalovali další svíčky. I když někteří vojáci dávali najevo svůj nechápavý postoj vůči funkci kaplana

v armádě, nesetkal se páter Tomáš (podle svých slov) s neúctou.

Armádní zařazení kaplana je dnes přijatelné, dává mu poměrně značné a svobodné pole působnosti. Na základě mezinárodních smluv např. kaplan nemusí nosit zbraň.

Přátelskou atmosféru, podle kaplanových slov, nakonec vytvořila většina vojáků a blízký vztah s vojenským kaplanem navázali i lidé, kteří se k němu stavěli zpočátku odmítavě.

Touto dobou je páter Tomáš opět v Iráku a působí jako kaplan policistů, kteří cvičí irácké jednotky. Přejme mu tedy, a se s Boží pomocí opět ve zdraví navrátí.

-ol-

Rozlučka s týmáky z Příchovic

Nedílnou součástí diecézních center mládeže jsou mladí lidé, kteří obětavě pomáhají kněžím při práci s mládeží. Vašek s Míšou, stejně jako již mnoho mladých před nimi, se rozhodli strávit část svého života v příchovickém týmu.

Na jejich pozvání, se je naše

spolčo vydalo podpořit při jejich loučení s Příchovicemi. Přijeli jsme tam v pátek 12. 3. a jako při každém setkání, došlo i na představování, které prokládané písničkami zabralo velkou část večera. Den jsme završili adorací v kostele.

Ráno jsme posnídali „klasické příchovické jídlo“ chleba s marmeládou. Dopoledne jsme měli individuální program. Po obědě jsme mohli trávit čas ve skupinkách jako fotbal, hudební apod.

Hlavní náplň celého víkendu pro nás připravili týmáci, kteří se zároveň stali hlavními aktéry večera.

(dokončení na str. 7)

Vašek, Palo a Jenda zpívají o životě Míši.

Společenství nás přibližuje Bohu a pomáhá rozeznat Boží volání. Díky naší partě mnoho mladých lidí našlo své povolání. Tentokrát jsem oslovil jilemnického rodáka P. Vlád'ou Nováka a zeptal se ho, jak se má a co zrovna v těchto dnech dělá.

VLÁDO, MOHL BY JSI NÁM PROSÍM TROCHU POPSAT SVOJE DĚTSTVÍ?

Měl jsem štěstí na rodinu. Rodiče se za víru nestyděli a snažili se nám ji tak, jak uměli, předávat. Považuji také za velký Boží dar, že u nás byl jako kaplan P. Toník Kindermann, který mladým rozuměl a duchovně nás vedl. A také jsem mnoho čerpal z příkladu lidí z farnosti. Jinak jsem byl asi normální kluk, ničím jsem zvlášť nevynikal a žádný svatoušek jsem taky nebyl. Se sestrou Ivou jsme měli období válek a míru a postavit vztahy na lepší úroveň (alespoň z mé strany) pomohlo společenství. Brácha Tomáš je mladší zrovna o takový neš astný interval, ale díky Bohu jsme to dobře vybalancovali. Je to moc fajn mít sourozence.

JAK TĚ BAVILA ŠKOLA ?

Škola mě bavila dokud jsem se nemusel začít učit. Pak už tolik ne, protože mi „zbytečně“ zabírala volný čas. Ten jsem trávil na hřišti, na kole, na orientačním běhu a později na stavbě našeho domu. Myslím, že to vše byla skvělá průprava na mé povolání.

MINISTROVAL JSI?

Ministroval jsem už v pěti letech v Pardubicích, kam jsem jezdil k babičce a v Jilemnici asi od sedmi let. Ministrování mne bavilo, protože jsem zde měl dost vrstevníků. V neděli jsem většinou jezdil na ranní mši do Zálesní Lhoty, aby tam pan kaplan měl ministranta. Tatínek potom se mnou udělal takovou dohodu, že si vyberu ještě jeden den v týdnu, kdy budu chodit

ministrovat. Bral jsem to jako službu, i když ne vždycky se mi pak chtělo. Každopádně jsem tím hodně načerpal.

JAK VYPADALO TVÉ ROZHODOVÁNÍ MEZI KNĚŽSTVÍM A MANŽELSTVÍM?

Když pominu ranné dětství, tak je asi pravda, že nad manželstvím jsem přemýšlel dříve než nad kněžstvím. Prostě se mi zdálo, že tato cesta je pro mě a také jsem neviděl jediný důvod, proč se stát knězem. Poprvé jsem vážně o kněžstvím začal uvažovat ve čtrnácti letech. Přečetl jsem si v Katolických novinách článek o tom, jaký je nedostatek kněží. A najednou mě neočekávaně napadla myšlenka: „A co kdyby ses stal knězem ty?“ Zprvu jsem tím nápadem nebyl vůbec nadšený, ale cítil jsem, že odmítnutí by byl krok zpátky. Tak jsem s Pánem udělal takovou dohodu: „Bože, mně se nechce, ale ty můžeš udělat, aby se mi chtělo. Pokud si to nerozmyslíš, musíš mě do semináře dostat ty. Já pro to nic dělat nebudu.“

Když jsem asi rok na to díky sestře poznal jilemnické společenství, už po prvním setkání jsem cítil, že tenhle život bych už nikdy nechtěl opustit. Bylo to něco tak nového a obrovského, že jsem si řekl: „Škoda, že to neznají moji kamarádi z intru.“ Od té doby mi připadalo logické, že se stanu knězem, protože jsem se chtěl dělit o tyto dary s vrstevníky.

KDY DOŠLO K VÝZNAMNÉMU DNI SVĚCENÍ A KDE JSI VŠUDE PO SVĚCENÍ PŮSOBIL?

V červnu 1996 jsem byl vysvěcen na jáhna, rok jsem působil v Příchovicích a v červnu 1997, v roce svatovojtěšského millenia, jsem přijal svátost kněžství. Po primici na kterou vzpomínám s vděčností, zejména k těm, kdo se podíleli na její přípravě a průběhu, jsem nastoupil do Náchoda, kde jsem jako kaplan působil asi sedm měsíců. V únoru 1998 jsem se na dva a půl roku přestěhoval na Vysočinu do Přibyslavi. A konečně od září roku 2000 se nacházím opět v Příchovicích.

PRÁCE V INTERDIECÉZNÍM CENTRU ŽIVOTA MLÁDEŽE KŘÍŽOVATKA V PŘÍCHOVICÍCH TĚ JISTĚ NAPLŇUJE A MÁŠ PRO TO DARY. CO BY JSI NÁM O NÍ MOHL ALESPŇ VE STRUČNOSTI ŘÍCI?

Příchovice jsou mimo jiné spojené také s mým osobním povoláním. Jilemnická parta byla v úzkém spojení s P. Mirkem Šimáčkem, který zde přede mnou působil.

Cílem naší služby je vytvořit domov pro mladé lidi, kteří sem přicházejí. Centrum je otevřené 24 hodin denně všem, kdo jsou ochotni zapojit se do našeho spontánního společenství. Snažíme se, aby se zde mladí lidé mohli setkat s živým Kristem, který slíbil, že bude přítomný tam, kde lidé žijí ve vzájemné lásce.

Základní metodou je k tomu snaha uvádět do praxe Boží slovo. Zásadně tomu napomáhá společenství mých stálých spolupracovníků, tzv. stálý tým. Jsou to mladí lidé, kteří nejen musí mnoho dávat, ale mnoho zde také dostanou. Pán je v tomto velice štědrý.

Služba kněze je zde velice pestrá. Bohoslužby, hraní her, duchovní témata, výlety, zpovídání a rozhovory s mladými lidmi, shánění peněz, házení sněhu... je toho ještě daleko víc. Myslím, že vůbec nepřeháním, když bych to nazval slovem „podnikům“ má ale jednu nespornou přednost: je zde Ježíš ve společenství. On je ten, kdo nakonec lidi povzbuzuje, nadchne, potěší. To, že se zde stále lidé setkávají ve společenství s Kristem, začínají znova, objevují církev, objeví duchovní blízkost Panny Marie nebo třeba dostanou sílu nést nějaký životní kříž o tom svědčí. Myslím si, že proto se sem

mladí lidé vracejí. Z lidského hlediska je to asi ta největší odměna.

CO BY JSI VZKÁZAL RODNÝM KRAJŮM?

Buďte vděční za společenství, které máte, protože míst, kde takovéto společenství žije, není v naší zemi mnoho. Buďte na to hrdí, ale nezapomeňte zároveň být na sebe i nároční. Je to „škola“ pro celý život.

A pak ještě poděkování. Jsem Pánu nesmírně vděčný za své rodiče, za místo, kde jsem vyrostl, za lidi, kteří mi v životě pomáhali a stále pomáhají, mladé i starší, za kněze, kteří mě doprovázeli. Ale nejlepší věc, která se mi zde stala, bylo, že jsem potkal „děčka“ z jilemnického společenství. Řekl bych, že jsem tak zadarmo získal životní software, který funguje a žádný jiný ho dosud nepřekonal.

Děkuji Ti, že jsi se rozdělil o kus svého života a a Ti Pán žehná ve Tvé službě!

-jlk-

Setkání Krkonošského společenství, září 2003

Vavříneček připravený na společenský večer.

(dokončení ze str. 2)

Scénky, písničky a pašije, které byli velmi vtipně upraveny, nás přiměly k neustálému smíchu.

Večer vyvrcholil předáním certifikátu „Přidavač/ka Boží“ od cházejícím týmkům. Symbolicky jim P. Vláda dal povolení volat neomezeně z

Příchovického telefonu do zahraničí.

V neděli jsme se vrátili zpět domů.

Pro více informací o této akci navštivte internetové stránky jilemnického spolča, kde mimo fotografií uvidíte videonahrávku z pašiji chorálu.

-dvd-nick-

Společenský večer Vavřineček

V sobotu 21. února jsme ve Vichové pořádali společenský večer. Sešlo se zde asi 170, což nás velmi potěšilo. Už při vstupu každý dostal lísteček s tanečním pořádkem (deset tanců, při nichž měl každý vystřídat deset, nejlépe neznámých partnerů či partnerek). Celým večerem nás provázela Lucka s Luckou a k tanci hrála skupina Veget. Úvodní slovo si vzal P. Zdenda Mach. Po tancích na rozehrání následovalo první pěkné předtančení, a pak již zmiňovaný taneční pořádek, při němž už byly v oběhu lístky na tombolu.

Čas utíkal jako voda, a tak už na řadu přišlo předtančení spolča. Světla zhasla, jen svíčky matně ozařovaly sál. Když se opět rozsvítilo, jilemnická parta už seděla na pódiu a za hudby předváděla, co v ní je. Nebylo to asi tak špatné, předtančení se pro úspěch opakovalo a i Vavřineček se pod vousky usmíval.

Potom se přenesla pozornost na nejbližší stůl pod pódiem, kde se už rozdávaly ceny š astným výhercům tomboly. Na ty, co se štěstí neusmálo, čekalo ještě půlnocní slosování. Ale ještě před tím se konala dramatická soutěž o dort.

Nácvik předtančení na společenský večer.

Vyhrál ho „Studeneček“, který však dal ochutnat i „Jilemnici“. Večer se rychle chýlil ke konci a v půl třetí se s námi skupina Veget rozloučila poslední písní.

Z plesu jsme se vraceli domů s dobrou náladou, pěknými vzpomínkami a pošlapanýma nohama. Doufáme, že tato akce nebyla poslední.

-mis-

Přehled akcí jilemnického spolča

- 16. 4. (pá)** setkání ve Studenci
od 18:30 rytmičká mše v kostele sv. Jana Křtitele
po mši svatě společný program v Orlovně
- 23. 4. (pá)** skautská rytmičká mše sv. k oslavě sv. Jiří od 18.00 hod.
po mši se sejdeme na faře
požijeme společné chvíle s P. Jiřím Šlégrem, téma misie
- 12. - 13. 6.** setkání přátel Příchovické křižovatky
(so - ne) *„Je vás tolik... ti, kdo sem jezdili a stále přijíždějí, přátelé, dobrodinci, spolupracovníci, lidé sympatizující... Tvoříte mozaiku, ve které má každý kamínek své nenahraditelné místo. Proto nemůžete na tomto setkání chybět.“*
více informací najdete na adrese: www.krizovatka.euweb.cz
- 26. 6. (so)** táborák u Lukšů v Peřimově

Tatínek připravuje děti na obřady Bílé soboty: „Nejdříve se půjde ven a tam se rozdělá oheň, který pan farář posvěťí.“
„To je fajn,“ jása Pepiček, „vezmeme si s sebou buřty.“

Na Bílou sobotu večer se koná na prostranství před kostelem obřad svěcení ohně. Jde kolem trochu vrávoravým krokem náhodný chodec, a když vidí, jak se kněz rozmachuje kropáčem, zablekotá:
„Faráři, tímhle to neuhasiš!“

V jednom kostele byla na velikonoční triduum velmi hojná účast věřících. Jelikož mezi lavicemi je dosti široká ulička, dal kněz při uctívání Svatého Kříže docela praktický pokyn:
„K uctívání Svatého Kříže přistupujte, prosím, po čtyřech!“

Vavříneček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dovíte na adrese www.spolco.jilemnicko.cz, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šířitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-